

Голѣмата война сварва Роза пакъ въ Виена, следъ което тя се връща въ България — новоосвободена — въ Дедеагачъ, дето играе съ любители и военни за благотворителни цели — *Бориславъ*, *Къмъ пропасть* и *Лудетина* — а при красотитѣ на свѣтлото Бѣло море — сама изкристализирана като артистка и художница — поетесата-трагичка написва своя *unicum* стоящъ въ драматическата литература — „*Завѣтъ*“.

Завѣтъ

Съ него въ 1918 год., и съ цель да създаде *собственъ театъръ въ столицата* — Роза Попова идва въ София — и го поставя два пжти на сцената на театъръ Одеонъ — на 15 и 28 Май с. г., предшествуванъ отъ художественъ разборъ върху произведението.

Въ 1919 година презъ лѣтото тя предприема обиколка съ него изъ нѣкои градове на царството, въ 1920 година — въ Свободния театъръ, а въ 1924 год. го играе — *за прѣвъ пжтъ у насъ* — на *откритъ концертенъ подиумъ* въ Военния клубъ, аплодирана буйно отъ младежъта. И което е интересното — не на ефектни, патетически, а на чисто-идейни, логически мѣста.

Но въ августъ — 1925 год., средъ приготовленията си за гастроли на западъ — Роза Попова заболѣва отъ най-тежъкъ и опасенъ случай на *Tifus abdominalis* — жертва на който стана и голѣмата руска трагичка Вѣра Феодоровна Коммисаржевска — сжщо тѣй чувствувана като народна артистка отъ цѣла културна Русия.

„Завѣта“ на Роза Попова, единственъ по рода и техниката си не само въ нашата литература, даде много идеи и насоки на мнозина театрални рецензенти и критици — цѣли пасажии се заемаха и цитуваха, безъ обаче да се оказва мѣстото на заемането имъ — а младежъта — особено студийци и студийки отъ различнитѣ театрални школи въ София — възпламенени отъ високитѣ идеи и дълбоката етика на произведението, заживѣха съ мисълъта за обновяване на нашето сценическо из-